

Arrest

nr. 280 840 van 25 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDECAETSBEEK
Gouverneur Roppesingel 131
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2022 tot “verwerping van aanvraag om machtiging tot verblijf”.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat V. VANDECAETSBEEK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam op 10 september 2014 naar België met een visum type D om masterstudies aan te vatten. In 2019 behaalde zij haar masterdiploma aan de Universiteit Hasselt. Nadien volgde zij een postgraduaat aan de Katholieke Universiteit Leuven, waarvan ze in 2020 een diploma behaalde. Vervolgens schreef ze zich in voor een master aan de Vrije Universiteit Brussel. In 2021 behaalde verzoekster ook een ACCA-diploma.

Op 2 november 2021 dient verzoekster een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 61/1/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 27 april 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf, aan verzoekster ter kennis gebracht op 27 juni 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 02/11/2021 bij de Burgemeester van 3500 HASSELT door de genaamde N. (...), M. (...) E. (...), N.N. (...), geboren te (...), le (...) 1987, van nationaliteit Kameroen, verblijvende te (...), in toepassing van artikel 61/1/9, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 september 2006, is ontvankelijk doch ongegrond.

MOTIVATIE :

Art. 61/1/13. De Minister of zijn gemachtigde kan een aanvraag tot machtiging voor een verblijf als bedoeld in artikel 61/1/9 weigeren indien de onderdaan van een derde land:

1° niet aan de in artikel 61/1/9 gestelde voorwaarden voldoet;

- Betrokkene levert geen bewijs dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, overeenkomstig artikel 61;

Overwegende dat betrokkene op 10/09/2014 naar België kwam in het bezit van een D-visum om studies Master of Statistics aan te vatten aan de U-Hasselt.

Overwegende dat betrokkene op 5 september 2019 haar diploma van Master of Statistics, Biostatistics behaalde aan de U-Hasselt en zich vervolgens voor het academiejaar 2019-2020 liet inschrijven aan de KUL voor een postgraduaat in Big Data & Analytics in Business and Management.

Overwegende dat betrokkene op 30 augustus 2020 haar diploma van Postgraduaat in Big Data & Analytics in Business and Management behaalde en zich vervolgens voor het academiejaar 2020-2021 liet inschrijven aan de ULB voor een Master de spécialisation en sciences des données, Big Data.

Overwegende dat betrokkene deze studies niet kon verder zetten maar naar eigen zeggen ook niet kon terugkeren naar Kameroen; dat ze een cursus volgde bij de Association of Chartered Certified Accountants (ACCA) en hiervan op 19/10/2021 het ACCA-Diploma in Accounting and Business behaalde.

Overwegende dat betrokkene vervolgens op 28/10/2021 beroep deed op Art. 61/1/9 om op basis van haar behaalde master diploma dd. 05/09/2019 en haar behaalde Postgraduaatdiploma dd. 30/08/2020 een aanvraag in te dienen om gedurende een termijn van maximum 12 maanden op het grondgebied van het Rijk te verblijven teneinde er werk te zoeken of een onderneming op te richten met als doel het verkrijgen van een verblijfsvergunning met het oog op werk;

Overwegende dat na onderzoek van de aanvraag bleek dat betrokkene niet bewees over voldoende bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig artikel 61;

Overwegende dat betrokkene bij schrijven dd. 27/01/2022 de kans werd geboden om bewijzen van voldoende bestaansmiddelen over te maken;

Overwegende dat betrokkene een bijlage 32 overmaakt, ondertekend op 31/03/2022 maar dat uit de overgemaakte loonfiches blijkt dat de garant onvoldoende solvabel is met zijn job bij T. (...) BVBA. Met de bijkomende loonfiches overgemaakt van M. (...) BVBA kunnen we geen rekening houden aangezien deze loonfiches over een flexi-job gaan en bijgevolg deze loonfiches geen bewijs vormen van regelmatige, stabiele en voldoende financiële middelen voor de komende 12 maanden die een zoekjaar omvat.

Overwegende dat betrokkene aldus niet volledig aan de voorwaarden van artikel 61/1/9 voldoet, wordt de aanvraag geweigerd.”

Op 27 april 2022 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing stelt verzoekster ook een beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 278 641.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf verwerpt omdat de betrokkene geen bewijs levert dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt;

Terwijl de verzoekende partij in haar verzoek uitdrukkelijk aantoont over voldoende bestaansmiddelen te beschikken;

En doordat de verwerende partij in dit oordeel niet afdoende motiveert in de bestreden beslissing, noch de bewijsmiddelen die de verzoekende partij had bijgebracht grondig onderzocht heeft;

Terwijl artikel 2 en 3 van de Formele Motiveringswet elke administratieve overheid verplichten haar beslissing in de akte zelf afdoende te motiveren, hetgeen inhoudt dat de motivering draagkrachtig en pertinent moet zijn en het motiveringsbeginsel inhoudt dat een administratieve beslissing gesteund moet zijn op afdoende motieven;

En terwijl de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de formele motiveringswet een vergunningverlenende overheid ertoe verplichten een beoordeling te maken van alle relevante elementen die aan de beslissing ten grondslag liggen, deze beoordeling in de beslissing op te nemen en een beslissing te nemen die in redelijke verhouding staat tot de onderliggende argumenten en op juiste, draagkrachtige motieven gebaseerd is.

3.1.1 De beginselen waarop het middel steunt

3.1.1.1.A De beginselen omtrent de Formele Motiveringswet

18. Uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen volgt dat de motivering van een individuele bestuurshandeling de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn, teneinde de geadresseerde van de bestuurshandeling in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

19. Artikel 3 van deze wet verwoordt dit als volgt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

20. De verplichting in artikel 3 houdt in:

- *Dat in het document zelf de motivering moet opgenomen zijn waaruit het besluitvormingsproces van de overheid blijkt dat bij het formuleren van de beslissing gevolgd werd. De burger moet uit het document zelf de redenen kunnen afleiden, die hebben geleid tot de bestuurshandeling:*

“Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen”.

- *Dat de motieven moeten bestaan uit de juridische en feitelijke elementen ten grondslag aan de beslissing. Zij moet de bestuurde in staat stellen te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens in concreto de beslissing is genomen.*

- *Dat de motieven afdoende moeten zijn. De motieven moeten in feite en in rechte correct en relevant zijn en de beslissing kunnen schragen.*

3.1.1.1.B De beginselen omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel

21. Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat onder meer inhoudt “dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen”, “dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke)voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen”.

22. Het zorgvuldigheidsbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe “om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken – in geval van een volledig dossier – kunnen oordelen over het dossier”.

23. In feite is het zorgvuldigheidsbeginsel niet meer dan de bijzondere verwoording van de algemene zorgvuldigheidsnorm uit artikel 1382 BW voor de overheid. In het kader van de zorgvuldigheidsnorm kan een overheidshandelen slechts foutief worden bevonden wanneer deze handeling neerkomt op een verkeerd optreden dat niet op die manier door een normale, zorgvuldige en omzichtige administratieve overheid in dezelfde omstandigheden gesteld zou zijn geweest. Die omstandigheden houden ook de beleidsvrijheid in die aan de administratieve overheid werd overgelaten.

De discretionaire beoordelingsruimte die de vergunningverlenende overheid heeft, ontslaat haar niet van de algemene plicht van zorgvuldigheid en voorzorg.

3.1.1.1.C De beginselen omtrent de materiële motiveringsplicht

24. In de rechtsleer wordt de materiële motiveringsplicht als volgt omschreven:

“De materiële motiveringsplicht, de vereiste dus van deugdelijke motieven, houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.”

25. Het materieel motiveringsbeginsel is een niet geschreven grondrecht, waarbij iedere administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn en die de genomen rechtshandeling voldoende schragen. De motieven moeten derhalve wettig en deugdelijk, kenbaar en draagkrachtig zijn.

26. Uit de rechtspraak van de Raad van State kunnen enkele concrete principes m.b.t. het materieel motiveringsbeginsel afgeleid worden:

- De aangehaalde motieven moeten feitelijk juist zijn

Een motief is feitelijk onjuist indien het feit materieel niet bestaat of indien het materieel bestaan van het feit niet bewezen is wat rechtens op hetzelfde neerkomt.

- De aangehaalde motieven moeten rechtens juist zijn

Een motief is rechtens niet juist wanneer het niet wettig is ofwel omdat het motief in rechte niet kan worden aangevoerd ofwel omdat het motief rechtens niet relevant of dienstig is.

- De aangehaalde motieven moeten relevant en draagkrachtig zijn

De relevantie van de motieven verwijst naar de relatie die er bestaat tussen de aangehaalde motieven en de beslissing die de overheid neemt op basis van deze motieven. De motieven moeten dienstig zijn om de beslissing te verantwoorden. De draagkracht van de motieven houdt in dat de aangehaalde motieven voldoende moeten zijn om de beslissing te dragen.

3.1.2 Toepassing in casu

27. De bestreden beslissing weigert de aanvraag van de verzoekende partij omdat deze niet zou aantonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig artikel 61.

De verzoekende partij had echter bij haar aanvraag een bijlage 32 overgemaakt. De bestreden beslissing bepaalt hierover:

“Overwegende dat betrokkene een bijlage 32 overmaakt, ondertekend op 31/03/2022 maar dat uit de overgemaakte loonfiches blijkt dat de garant onvoldoende solvabel is met zijn job bij T. (...) BVBA. Met de bijkomende loonfiches overgemaakt van M. (...) BVBA kunnen we geen rekening houden aangezien

deze loonfiches over een flexi-job gaan en bijgevolg deze loonfiches geen bewijs vormen van regelmatige, stabiele en voldoende financiële middelen voor de komende 12 maanden die een zoekjaar omvat.”

28. De verwerende partij is nogal kort door de bocht gegaan in haar motivering m.b.t. de garant die bijlage 32 heeft ingevuld. De garant toonde aan een vast en regelmatig loon te ontvangen. Daarnaast deed de garant ook nog flexi-werk. Dit werk voerde die op regelmatige basis uit.

De verwerende partij heeft niet onderzocht hoe vaak dit flexi-werk uitgevoerd werd. Maar heeft zonder zorgvuldig onderzoek gesteld dat een flexi-job niet als regelmatig aanschouwd kan worden.

De verwerende partij heeft enkel gekeken naar het statuut van de job, zonder in deze concrete situatie te onderzoeken wat de regelmatigheid van deze financiële inkomsten was.

29. De verwerende partij had ook kunnen aangeven aan de verzoekende partij dat zij een flexi-job niet beschouwen als regelmatige en stabiele inkomsten. Zij had dan nog de nodige stukken bijbrengen. Nergens uit de wet volgt dat de inkomsten uit een flexi-job niet in aanmerkingen worden genomen.

30. De verwerende partij heeft hierbij de op haar rustende zorgvuldigheids- en motiveringsplicht geschonden.

31. N.a.v. de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij een andere garant aangesproken. Deze kan aantonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De verzoekende partij voegt de stukken hierbij toe als stuk 3.

Mvr. C. (...) J. (...) heeft een nettoloon van 2.763,95 EUR, hetgeen het vereiste bedrag ruimschoots overstijgt.

32. De verzoekende partij was niet op de hoogte van het feit dat de verwerende partij een flexi-job niet in aanmerking neemt. Waarom zij acht dat een flexi-job per definitie niet regelmatig en stabiel is, wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd. De verzoekende partij is pas na de kennisname van deze beslissing op zoek kunnen gaan naar een nieuwe garant. Deze voldoet ruimschoots aan de vereiste voor financiële stabiliteit.

33. Om al deze redenen is de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en schendt de bestreden beslissing bovenstaande wettelijke bepalingen

3.2 Weerlegging van de argumentatie van de verwerende partij

3.2.1 Met betrekking tot het enige middel

34. De verwerende partij baseert haar betoog op de vraag van 27 januari 2022 waarmee aan de verzoekende partij werd gevraagd om bijkomende elementen aan te brengen teneinde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Uit die vraag zou duidelijk blijken dat de garant over volgende nettobedragen diende te beschikken:

-1.661.45 EUR voor zichzelf en elke persoon ten laste

- 679,00 EUR voor elke student ten laste.

35. Deze informatie van de verwerende partij is onjuist.

De verzoekende partij heeft enkel onderstaande e-mail mogen ontvangen van de stad Hasselt op 28 januari 2022:

[...]

Uit deze e-mail van de stad Hasselt blijkt niet wat de vereiste waren voor de bijlage. De verzoekende partij heeft de brief met de te bezorgen stukken nooit mogen ontvangen.

Indien de verzoekende partij rechtstreeks was aangeschreven met het verzoek bijkomende stukken te bezorgen, had zij een inschatting kunnen maken m.b.t. de bedragen.

Het feit dat de verzoekende partij kon beschikken over een garant die over voldoende bestaansmiddelen beschikt, blijkt uit de gevoegde stukken m.b.t. garant.

36. Met betrekking tot de motiveringsplicht stelt de verwerende partij dat Uw Raad enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uw Raad zal willen vaststellen dat in casu niet het geval is. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de verzoekende partij een garant bijbrengt die kan instaan voor haar. Zij bracht bij haar verzoek stukken bij van een vast full time inkomen van de garant dat werd aangevuld met een job met als statuut flexiwerk. Met deze inkomens heeft de garant ruimschoots genoeg om de verzoekende partij te onderhouden.

De verwerende partij is niet nagegaan of deze inkomsten voldoende waren en hebben enkel gekeken naar de loonfiches van zijn hoofdjob. Indien de verwerende partij grondiger de documenten had onderzocht, had zij kunnen vaststellen dat de garant voldoende middelen heeft om de verzoekende partij te onderhouden.

Ondergeschikt heeft de verzoekende partij nooit een brief mogen ontvangen van de verwerende partij waaruit blijkt welke inkomsten de garant (blijkbaar enkel uit zijn hoofdjob) moet hebben.

Ten overschotte heeft de verzoekende partij nog stukken bijgebracht waaruit blijkt dat zij over een garant beschikt met meer dan voldoende middelen om de verzoekende partij te onderhouden.

37. De verwerende partij slaagt er niet in de door de verzoekende partij opgeworpen argumentatie te weerleggen.

38. Het middel blijft gegrond."

2.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

"In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt te hebben aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Zij stelt dat het Bestuur in de bestreden beslissing niet afdoende motiveert omtrent de aangebrachte bestaansmiddelen. Zij stelt dat de garant heeft aangetoond een vast en regelmatig loon te ontvangen en daarnaast ook nog op regelmatige basis flexi-werk uitvoert. Zij vervolgt dat nergens uit de wet blijkt dat inkomsten uit een flexi-job niet in aanmerking genomen kunnen worden. Zij besluit na de bestreden beslissing een nieuwe garant te hebben aangesproken die wel over voldoende regelmatige en stabiele inkomsten beschikt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 27.01.2022 werd gevraagd om bijkomende elementen aan te brengen teneinde voldoende bestaansmiddelen aan te tonen, conform artikel 61 van de Vreemdelingenwet:

- Verbintenis tot tenlasteneming voor de duur van het zoekjaar én*
- Het bewijs van solvabiliteit van de garant (3 recente loonfiches of een uittreksel uit de personenbelasting) of*
- Eigen bestaansmiddelen*

Er werd tevens gesteld dat de garant over volgende nettobedragen diende te beschikken:

- 1.661,45€ voor zichzelf en elke persoon ten laste*
- 679,00€ voor elke student ten laste.*

Uit de bestreden beslissing wordt omtrent de door verzoekster bijgebrachte stukken als volgt gemotiveerd:

*“Overwegende dat na onderzoek van de aanvraag bleek dat betrokkene niet bewees over voldoende bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig artikel 61;
Overwegende dat betrokkene bij schrijven dd. 27/01/2022 de kans werd geboden om bewijzen van voldoende bestaansmiddelen over te maken;
Overwegende dat betrokkene een bijlage 32 overmaakt, ondertekend op 31/03/2022 maar dat uit de overgemaakte loonfiches blijkt dat de garant onvoldoende solvabel is met zijn job bij T. (...) BVBA.
Met de bijkomende loonfiches overgemaakt van M. (...) BVBA kunnen we geen rekening houden aangezien deze loonfiches over een flexi-job gaan en bijgevolg deze loonfiches geen bewijs vormen van regelmatige, stabiele en voldoende financiële middelen voor de komende 12 maanden die een zoekjaar omvat.
Overwegende dat betrokkene aldus niet volledig aan de voorwaarden van artikel 61/1/9 voldoet, wordt de aanvraag geweigerd.”*

Verzoekster toont thans niet met een begin van bewijs aan dat de garant over de gevraagde stabiele en regelmatige inkomsten beschikt. Zij beperkt zich hiertoe tot een ongestaafd betoog.

Waar zij stelt dat garant over regelmatige inkomsten uit zijn flexi-job beschikt, toont zij niet met een begin van bewijs aan dat deze loonfiches “geen bewijs vormen van regelmatige, stabiele en voldoende financiële middelen voor de komende 12 maanden die een zoekjaar omvat.”

Waar verzoekster thans gegevens van een nieuwe garant bijbrengt, dient te worden opgemerkt dat die nieuwe elementen niet in overweging genomen kunnen worden aangezien zij niet ter kennis werden gebracht aan het Bestuur alvorens de bestreden beslissing genomen werd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 61/1/13-1° van de vreemdelingenwet gemotiveerd dat verzoekster niet voldoet aan de in artikel 61/1/9 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, te weten dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster kennis heeft van die juridische en feitelijke motieven, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

In de mate zij die motieven inhoudelijk aanvecht en een schending van de materiële motiveringsplicht tracht aan te tonen, dient opgemerkt te worden dat de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoekster die thans geen concrete elementen ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan het Bestuur gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, het Bestuur geen rekening heeft gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.”

2.3 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

In casu is de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 61/1/13 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een aanvraag tot machtiging voor een verblijf als bedoeld in artikel 61/1/9 weigeren indien de onderdaan van een derde land:

1° niet aan de in artikel 61/1/9 gestelde voorwaarden voldoet;”

In artikel 61/1/9 van de vreemdelingenwet worden de volgende voorwaarden gesteld:

“§2. Ter staving van zijn aanvraag overlegt de student de hiernavolgende documenten:

1° een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel;

2° het bewijs van het behalen van een diploma aan een Belgische instelling voor hoger onderwijs of, indien de student gebruik maakt of heeft gemaakt van zijn recht op mobiliteit, het bewijs van het behalen van een diploma behaald aan een instelling voor hoger onderwijs gelegen in de eerste of tweede lidstaat, andere dan België;

3° het bewijs dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België dekt;

4° het bewijs dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, overeenkomstig artikel 61;

5° in het geval bedoeld in artikel 61/1/15: het bewijs dat hij, in het kader van mobiliteit, in België, als tweede lidstaat, verblijft of verbleven heeft.”

Volgens artikel 61/1/9 van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die zijn studie op het grondgebied van het Rijk heeft voltooid, *quod in casu*, een aanvraag indienen om nog maximaal 12 maanden in België te blijven om hier werk te zoeken of om een onderneming op te richten, zodat hem de kans wordt gegeven een verblijfsvergunning in de hoedanigheid van werknemer of zelfstandige te bekomen. Indien de vreemdeling een dergelijke aanvraag indient, moet hij onder meer een bewijs overmaken dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig artikel 61 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. Het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 60, § 3, eerste lid, 5°, wordt geleverd door het overleggen van een of meerdere van de hiernavolgende documenten:

1° een attest uitgaande hetzij van een internationale organisatie of een nationale overheid, hetzij van een gemeenschap, gewest, provincie of gemeente, hetzij van een instelling voor hoger onderwijs, luidens hetwelk de onderdaan van een derde land een beurs of een lening geniet of eerstdaags zal genieten;

2° een verbintenis tot tenlasteneming aangegaan door een natuurlijke persoon, die hetzij de Belgische nationaliteit bezit hetzij als burger van de Unie een verblijfsrecht heeft van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of een andere lidstaat van de Europese Unie hetzij als onderdaan van een derde land toegelaten of gemachtigd is om voor onbepaalde duur op het grondgebied van het Rijk of een andere lidstaat van de Europese Unie te verblijven hetzij een familielid tot in de derde graad is, waarbij deze zich ertoe verbindt, ten opzichte van de onderdaan van een derde land, de Belgische Staat en ieder bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, voor de duur van het geplande verblijf vermeerderd met

twalf maanden, de kosten van gezondheidszorgen, verblijf, studie en repatriëring van de onderdaan van een derde land ten laste te nemen;

3° enig ander bewijsmiddel van voldoende bestaansmiddelen.

De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan het attest, bedoeld in het eerste lid, 1°, de verbintenis, bedoeld in het eerste lid, 2°, en de persoon die deze verbintenis aangaat, moeten beantwoorden.

§2. De Koning bepaalt het minimumbedrag van de bestaansmiddelen waarover de onderdaan van een derde land moet beschikken.

Bij de beoordeling van deze bestaansmiddelen wordt onder meer rekening gehouden met de middelen die afkomstig zijn van een subsidie, een beurs, een toelage of het wettig en regelmatig uitoefenen van een winstgevende activiteit buiten de tijd die normaal aan de studie moet worden gewijd.

§3. De beoordeling of de onderdaan van een derde land over voldoende bestaansmiddelen beschikt is gebaseerd op een individueel onderzoek van het geval."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster minstens twee verschillende loonfiches heeft voorgelegd, namelijk met betrekking tot een job bij T. BVBA en met betrekking tot een job bij M. BVBA. De gemachtigde oordeelt op basis van deze loonfiches, die zich niet in het administratief dossier bevinden, dat de garant onvoldoende solvabel is op grond van zijn job bij T. BVBA en dat de loonfiches met betrekking tot zijn job bij M. BVBA geen bewijs vormen van regelmatige, stabiele en voldoende financiële middelen voor de komende twalf maanden die een zoekjaar omvat.

De Raad wijst op artikel 61, §3 van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat de beoordeling van de vraag of de vreemdeling over voldoende bestaansmiddelen beschikt, en *in casu* dus de vraag of de garant voldoende solvabel is, moet zijn gebaseerd op een individueel onderzoek van elk concreet geval.

Na een lezing van de bestreden beslissing kan de Raad echter alleen maar vaststellen dat niet blijkt dat verweerder een dergelijk individueel onderzoek heeft gevoerd. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt niet waarom de loonfiches van M. BVBA zonder meer niet in aanmerking worden genomen als bewijs van regelmatige, stabiele en voldoende financiële middelen. Samen met verzoekster stelt de Raad vast dat inderdaad niet blijkt of verweerder heeft onderzocht hoe vaak dit flexi-werk wordt uitgevoerd. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier valt af te leiden of verweerder de regelmatigheid en de stabiliteit van de flexi-job heeft onderzocht. Uit het administratief dossier, en meer bepaald uit de synthesesnota van 11 april 2022, blijkt daarentegen wel dat verweerder tot de vaststelling is gekomen dat de garant met zijn vaste job onvoldoende solvabel is maar met zijn flexi-job 'er wel komt', doch dit is volgens verweerder geen vast inkomen. Uit nazicht van de loonfiches die verzoekster bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt inderdaad dat de garant voldoende solvabel is wanneer het inkomen uit de flexi-job ook in aanmerking wordt genomen. De garant beschikt in dat geval immers over een inkomen van respectievelijk 1807,75 euro en 550,16 euro, samen goed voor 2357,91 euro. Dit is meer dan het minimumbedrag van 2340,45 euro dat de garant moet verdienen om als solvabel te worden aangemerkt.

De Raad concludeert dat slechts in zeer algemene termen wordt gesteld dat loonfiches van een flexi-job geen bewijs vormen van regelmatige, stabiele en voldoende financiële middelen. De Raad leidt hieruit af dat verweerder van oordeel is dat een inkomen verworven uit een flexi-job per definitie geen bewijs vormt van regelmatige, stabiele en voldoende financiële middelen. Doch motiveert verweerder niet waarom of op welke manier hij tot deze conclusie is gekomen. De Raad volgt verzoekster waar zij voorhoudt dat verweerder zijn motiverings- en zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden in het licht van artikel 61 van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2022 tot "verwerping van aanvraag om machtiging tot verblijf", wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN